HÖGT SPEL

Ett reseäfventyr berättadt af

REINHOLD WINTER.

I.

En gammal bekant.

En vacker sommarmorgon 1873 vaknade jag efter en kort, men stärkande slummer, med en egendomlig känsla af själsranvaro, som gjorde, att jag på en lång stund icke kunde komma ihåg, hvad jag för tillfället befann mig. Jag såg ett litet fyrkantigt rum, med enkel möblering och ett enda fönster, doldt af en grön- och hvitrandig rullgardin, en simpel kamin och en grof trädörr, med klumpiga gångjärn, lås och riglag. På tältstolen, nedanför sängfoten, stod min öppnade kappsäck och från bordet bredvid hörde jag min klockas enformiga tick-tack. För öfrigt var allt tyst. Tid efter annan tyckte jag mig dock utifrån höra några ljud, som liknade en ångmaskins arbetande.

På nattduksbordet låg en röd bok: Badeckers "Schweiz". Jag behöfde icke mer än se henne för att få mina tankar fullkomligt klarade. Jag befann mig i Lindau och hade öfver natten hvilat i "Gasthof zum Deutsches Haus" eller "Hotel Germania". Och härifrån skulle min väg gå till Schweiz.

Om några minuter var jag uppe och kladd. Rullgardinen var redan uppdragen och fönstret stod öppet. En frisk morgonluft inträngde i rummet och kylde min panna; men alla mina sinnens verksamhet domnade nu bort för att tillåta synorganen att vara så mycket verksammare. Jag såg framför mig en tafla, som min inbillning standigt målat med de skönaste färger. Där nere utbredde sig Bodensjöns vida, grönglänsande yta, och på afstånd, öfver södra stranden, skimrade den ytterst mot norden framskjutna af Schweizeralpernas grenar, det höga Sentis, på hvars hjässa hvilade ett lager af den eviga snön.

Jag kunde icke stanna inne, då allt därute strålade i högsommarens prakt. Turistblodet brände i mina ådror och detta kunde — jag visste det af erfarenhet — endast svalkas därigenom, att jag kastade mig ut i lifvet.

På kort afstånd från hotellet låg en liten vanvårdad plantering med några träd, buskpartier och gräsmattor. Stängslet omkring densamma låg i spillror och leden stodo öppna. I en boské såg jag en ung man i hvit halmhatt sitta, med armbågarna stödda mot ett bord och ansiktet begrafdt i händerna. "Ett hjärta, som lider", tankte jag och gick vidare. Jag stod på kajmuren till Lindaus hamn. Till höger om mig reste sig ett gammalt fyrkantigt stentorn, ett minne från den tid, då Lindau var en befäst riksstad och hade betydande handel, och nedanför detsamma stod konung Max II:s af Halbig modellerade staty. Och under mina fötter utbredde sig den af ångfartyg och seglare fyllda hamnen, som omslöts af tvenne solida stenpirer.

Utan mål började jag vandra omkring och befann mig omsider ute på den östra vågbrytaren, där ett stort lejon af granit sitter på en hög piedestal, med blickarne riktade ut åt sjön, liksom bevakande inloppet. Jag hade just börjat studera den inskrift, som redogjorde för anledningen till uppresandet af detta monument, då en annan skrift drog mina tankar och blickar från de i stenen ingraverade bokstäfverna. En ovan och barnslig hand hade med blyerts på fotställningen skrifvit

"Mia Rosina Altenberg,
från Sverige, 5 år.
Lindau den 16 juli 1873".

Det var i dag den 17 juli. Följaktligen hade svenska resande varit här senast i går. Kanske voro de kvar ännu; kanhända kunde jag sammanträffa med landsman och sålunda få ett angenämt resällskap under min förestående tur genom Schweiz.

Den femåriga Mias näpna kråkfötter hade ledt mina tankar tillbaka till fosterlandet och jag brydde mig icke vidare om Lindaus lejon och fyrtornet, som reste sig på vågbrytaren midt emot. Det kom på mig en känsla af ensamhet och saknad. Jag hade dagen förut i München lämnat min hittills varande reskamrat, i hvars sällskap jag beskådat Berlin, Dresden, Sachsiska Schweiz, Prag och Wien, där den stora världsutställningen pågick, samt Linz, Salzburg och München, och ämnade nu ensam begifva mig in i alplandet. Det kändes nästan tryckande, att vara så ensam; men detta stod icke att hjälpa. Min reskamrat hade tagit vägen öfver Regensburg och Eger tillbaka till Lübeck. Själf skulle jag kanhända icke äter träffa en landsman förrän jag närmast satte foten på svensk jord.

Åsynen af den omgifvande, storslagna naturen gjorde mig emellertid åter spänstig och lätt om hjärtat. Med eller utan följeslagare skulle jag fortsätta min färd. Framför mig låg snöfjällens underbara rike, det stolta, oberoende Helvetia.

Tid efter annan hörde och såg jag ångbåtar komma och gå och jag påmindes häraf, att det nu kunde vara på tiden att lämna Lindau, hvars alla märkvärdigheter jag på min tre timmars morgonpromenad tillräckligt hunnit taga i skärskådande. Jag återvände därför till hotellet, lät servera mig en enkel frukost, betalade min räkning, och gick därefter ombord på ångaren Bavaria, som om en stund skulle afgå till Constanz, via Langenargen och Friedrichshafen.

Jag hade räknat på, att få se fartyget öfverfyllt af passagerare, men blef i denna min väntan ansenligt besviken. Enligt allt hvad jag kunde upptäcka funnos endast fem resande ombord, jag själf inberäknad. Just som fartyget var färdigt att lägga ut kom dock en sjätte passagerare brådskande från den lilla planteringen midt emellan värdshuset och hamnen. Det var den unge mannen i hvita hälmhatten. Han tog ett raskt hopp från kajen till det redan utlagda fartyget och svingade sig därpå öfver relingen in på däcket.

Vid åsynen af denne unge man väcktes inom mig erinran om en gammal vän från skoltiden; men jag sade omedelbart efter det denna tanke uppstigit inom mig, att det omöjligen kunde vara han. Denne bleke man, med de dystert framför sig stirrande blickarne, kundeicke vara den lefnadsfriske, ständigt på skämt och upptåg begifne Ferdinand Rosenbrand, min knäkamrat under åtta års studier, min oskiljaktige vän i lika många års lekar och tidsfördrif.

Men mitt tvifvel skulle snart hafvas. Jag hade knappt af hans mellan tänderna frammumlade: "det var just på yttersta tiden" hunnit öfvertyga mig om, att han verkligen var en landsman, förrän han, som fått ögonen på mig, skyndsamt ilade mig till mötes och med en ton af glad öfverraskning utropade:

— Hvad ser jag! Hvilken god ande har skickat dig hit ned?

Det var sålunda ändock Ferdinand Rosenbrand!

Fastän det gladde mig att träffa honom här, gjorde det på mig ett smärtsamt intryck att nu se dessa kinder, som förr strålat af hälsa och ungdom, bleka och infallna, dessa fordom så lifliga och spelande ögon dystra och beslöjade och denna ständigt leende och skämtande mun hårdt sammanpressad.

I alla tider hade Ferdinand Rosenbrand varitansedd för ett lyckans skötebarn. Han var ende sonen af en rik, högadlig familj, hade en ståtlig figur och ett intagande ansikte, en outtömlig fond af godt lynne och en afundsvärd förmåga att till sin fördel intaga hvem som helst han råkade. Därtill var han mycket rikt utrustad på hufvudets och hjärtats vägnar. Han hade framstående anlag som teknare, var mycket musikalisk och hadeen tenor, som väckt beundran, så väl vid gymnasiet som universitet.

Vid tio års ålder hade vi för första gången sammanträffat med hvarandra, men detta möte var för ett godt framtida kamratskap, föga lofvande. Jag hade hunnit upp i elementarskolans andra klass och tyckte mig redan vara en ganska märkvärdig personlighet, synnerligast som jag, bland de många kamraterna, erhöll platsen nummer två på ordningen. Genomträngd af min värdighet hade jag en dag vid terminens början redan intagit denna plats, då dörren öppnades och en för oss alla främmande gosse inträdde. Hvem var den djärfve och hvad ville han? Hans ogenerade uppträdande samlade oss alla i en klunga omkring honom och en hel långkatekes af frågor haglade öfver den formätne. Det var just ung Ferdinand, som hittills last för informator och nu skulle in i sekundan, utan att först genomgå det tunga hundåret i "butten". Det där öfverdådiga spränget stämde oss alla afvogt emot nykomlingen och kring laget gick en hviskning, att vi borde hälsa honom med en duktig "inträdesstut"; men innan förslaget hunnit sättas i verket slog klockan, och fruktan för "magistern", som hvarje ögonblick kunde väntas, dref en hvar åter till hans plats. Ferdinand satte sig väntande på en bänk vid dörren.

Om en stund saknade jag min griffel och kom ihåg att jag, vid den allmänna rusningen till dörren, tagit densamma med mig och lägt den på just samma bänk, där Ferdinand nu satt. Griffeln fanns där också mycket riktigt, men "nykomlingen" hade satt sig på honom och den var afbruten. Det var ett brott, som förtjänte en exemplarisk bestraffning.

— Hör du, sporde jag, med öfvermodig och uppretad stämma, hvem har gifvit dig lof att komma hit och sitta sönder mina grifflar?

Min interlokutör gengäldade spörsmålet med icke mindre trots och svarade:

— Jag tycker att du just kunde lägga dina saker på borden och icke på bänkarne, som äro gjorda att sitta på.

Detta var för mycket djärft af den oförvägne. Jag rusade blindt på honom och så kommo vi i det vildaste, ursinnigaste slagsmål, ur hvilket först magisterns kraftfulla näfvar kunde slita oss. Följden blef för oss båda en duktig portion stryk och för mig en degradering, som jag aldrig glömde. Jag störtades obarmhärtigt från min höga plats som nummer två i klassen till längst ned. Och närmast öfver mig satt min hatade fiende — nykomlingen.

I fulla åtta dagar gingo vi där i ett permanent krigstillstånd. Under fristunderna mörbultade vi hvarandra med knytnäfvarne, under lektionstimmarne gjorde vi oss påminda för hvarandra genom nypningar och knappnålstygn. Vår fiendskap började blifva en källa till fröjd för hela skolan och de äldre kamraterna hade snart icke något större nöje än då de kunde reta oss i lufven på hvarandra.

Snart nog dog dock fiendskapen omärkligt bort och vår vänskap blef lika långvarig och säker som vårt hat varit häftigt och kort. Då vi båda lämnade gymnasiet hade våra vägar blifvit skilda. Han hade begifvit sig till universitetet för att studera juridik; jag hade kommit ut i världen för att arbeta för mitt uppehälle.

Efter vår skilsmässa hade vi aldrig råkats. I ett och annat bref underrättade vi, under de första åren, hvarandra om våra öden, men slutligen brusto alla band oss emellan, utan att min tillgifvenhet för honom därför dog bort. Att äfven hans fanns kvar för mig, såg jag i hans blickar, då han sprang mig till mötes och skakade min hand.

— Hvad jag är glad att se dig här! utropade han. Men säg mig, hvart skall du resa?

Jag förklarade för honom, huru jag, efter närmare tio års arbete och försakelser, lyckats samla en liten summa, stor nog att jag med densamma på fickan vågade antrada en utländsk resa, att en stark längtan dragit mig till Schweiz, att jag i Luzern eller allra senast i Bern måste vända åter mot norden, emedan mer än hälften af min kassa redan var slut, samt att jag kanhända om andra tio år kunde ha samlat nog för att göra en annan och något längre resa.

Han betraktade mig en lång stund med undran och förvåning.

— Det där begriper jag knappt, sade han. Du har i tio år arbetat, försakat, blifvit någonting, och med svett och möda köpt dig ett nöje, som därför är dig en njutning. Jag har ömsom last och roat mig, förstört mycket pänningar och tagit ett par examina, utan att ändock vara någonting. Du kan under din resa njuta af hvad du ser, emedan du har harmoni inom dig och är lycklig. Jag är utan frid i mitt bröst; jag är hypokondrisk och olyckligoch för att icke blifva galen — har jag rymt.

— Hvad säger du?

— Jag har rymt, hör du!

— Det är omöjligt, Ferdinand; du skämtar blott.

— Jag skulle skämta? utropade han och ett bittert löje förvred hans ansikte. Nej, nej! Det är länge sedan jag kunde se lifvet från en sådan sida, och jag förmådde skämta och vara glad.

— Men hvad fattas dig då?

— Hvad som fattas mig? Jag vet knappast.

Han stirrade en stund ned i de af solen klart belysta vågorna, som skummade framför fartyget. En darrning skakade hans läppar och han stötte häftigt i däcket med en promenadkäpp, som han höll i handen.

— Du vill veta, hvad som fattas mig, återtog han. Nåväl, lyssna då! Kanhända skall min historia väcka ditt medlidande, för så framt den ej framkallar ditt löje.

Fartyget var redan långt utom Lindaus hamn och strök med god fart västerut, längs utmed den låga norra sjöstranden. Vi närmade oss allt mera den lilla staden Langenargen. Ferdinand slog sig ned på en soffa vid min sida och berättade.

— Du torde ha dig bekant, att jag, under min långa vistelse i Uppsala just icke synnerligen ansträngt mig samt att jag med större framgång skött mina nöjen än studierna. Länge nog fann jag detta lif i högsta måtto fängslande och angenämt, men slutligen började det förefalla mig så tomt och innehållslöst, att det väckte min leda. Och dock blef det mig omöjligt att lösslita mig ur den trollkrets, som nöjenas fée slagit omkring mig. Dag efter dag tänkte jag: I morgon skall jag börja att arbeta, men af detta beslut vardt aldrig någonting. Dagarne gingo och af dem blefvo veckor, af veckorna månader och af månaderna år, men ännu alltjämt var jag hjälplöst hemfallen under lättjan.

Kanske vet du icke, min vän, huru grymt man lider, under inflytelsen af denna mara. Kanske har du icke en aning om, huru själen marteras af ledsnad och oro under det hoppet om, och efter något okändt och omväxlande kommer en att uteslutande söka medel att fördrifva tiden. Dock! jag vill icke pläga dig med en berättelse om mina inre strider. De yttre händelserna kunna vara tillfyllestgörande för att inge dig begrepp om det odrägliga i min ställning.

Min far hade med beundransvärdt tålamod fördragit min långa overksamhet, utan att säga mig ett enda ord till förebråelse, men slutligen nödgades han taga bladet från munnen och i ett långt bref fråga mig, hvad jag egentligen tänkte på. Han föreslog slutligen, att jag skulle komma hem, göra bekantskap med och eventuellt trolofva mig med min nittonåriga kusin Leonore, hvilken jag icke sett sedan hon var ett barn och hvilken nyligen hemkommit från en tioårig uppfostringssejour i Paris och just nu var på besök hos mina föräldrar, samt att jag därefter skulle öfvertaga någon af hans stora egendomar. Detta bref dref mitt förut odrägliga lynne till en sorglig höjd. Jag svarade att jag icke ville komma hem, att jag icke ville se min kusin och att jag på inga villkor ville bli landtbrukare. Ytterligare ett par bref växlades sedan mellan min far och mig. Jag stod fast i beslutet att icke resa hem och trodde mig därigenom bäst och lättast kunna undkomma den förhatliga kusinen, till dess jag en vacker dag slogs af den underrättelsen, att mina föräldrar i sällskap med kusin Leonore befunno sig på väg till Uppsala, där de ämnade kvardröja ett par veckor.

Denna underrättelse gjorde mig nästan ursinnig. Jag ville icke för något pris i världen sammanträffa med denna fatala flicka, som satt sig i sinnet att beröfva mg friheten. Mitt beslut var ögonblickligen fattadt och redan samma dags afton befann jag mig ombord på ångaren Lennart Torstensson och på väg till kontinenten.

Efter en stormig resa öfver Östersjön landsteg jag i Lybeck och begaf mig därpå in i Tyskland. Och nu har jag i tre veckor flackat omkring här och där, nästan utan att komma ihåg, hvar jag varit eller hvad jag sett. Slutligen anlände jag till München. Och där hade jag ett äfventyr, som gjorde mig ännu olyckligare än jag redan förut var...

Fartyget saktade farten och gick in i hamnen vid Langenargen. Det var ödsligt och folktomt vid skeppsbron och några nya resande syntes icke till. Vi gingo en stund i land, men fartyget signalerade genast för afgång och snart voro vi åter ute på den vida vattenytan.

ANDRA KAPITLET.

En kärlek, som började i "Bavarias" hufvud.

Ferdinand tände en cigarr, satte sig på soffan utmed styrbords reling, i skydd för solen, och stirrade en stund ned framför sig på däcket, försjunken i drömmar. En frisk vind fläktade från sydost och sjöns yta gick i lätta vågor, hvilka dock voro allt för små för att inverka på fartygets lugna och säkra gång. Omsider lyfte Ferdinand sin panna, blåste askan af cigarren ut i sjön och började åter att berätta:

— Jag anlände till München, sade jag. Det var för fyra dagar sedan. Den granna stadens många sevärdheter utöfvade ringa dragningskraft på mig, men jag måste ju göra något för att fördrifva tiden och följaktligen vandrade jag mekaniskt omkring öfver allt. Jag besökte nationalmuséet vid Maximiliansstrasse, Ludvigs- och Théatinerkyrkorna, Sct Boniface pelarbarsilika, Glyptoteket och Ninakoken, det gamla och det nya. I det sist nämnda uppehöll jag mig länge i den "grekiska salen", hvilken du kanske känner till. Väggarna i densamma äro beklädda med en rik samling sköna utsikter från konstens och kulturens hemland, det gamla Grekland, öfver hvilka man förstått att sprida en i sanning hänförande, magisk dager. I rummet finnes nämligen en särskild takbyggnad, hvilken gör att platsen, där åskådaren befinner sig, är nästan mörk, under det att samtliga taflorna från ofvan öfverströmmas af ett ljus, hvilket ger de med stor talang använda praktfulla färgerna ett lif och en glöd, som bokstafligen äro förtrollande. Jag fördjupade mig i åsynen af dessa taflor och inom mig kände jag nu, för första gången på mycket länge, en känsla af frid och harmoni. Men på samma gång vaknade ånyo med fruktansvärd tydlighet medvetandet om mitt sjukliga inres tomhet, och tårarne trängde med våld fram under mina ögonlock. Dessa taflor talade till mig ett språk, sådant jag aldrig förr förnummit det. De verkade på mitt hjärta som en uppskakande botpredikan och jag kunde ännu ha stått i detta galleri och beundrat, drömt och hoppats.

Då stördes jag i mina fantasier af en frisk, klangfull barnröst, som på svenska utropade:

— Ack, Illy, så vackert, så förtjusande vackert!

— Du glömmer dig, Mia, svarade den tilltalade på franska, och jag slöt af röstens mjuka, musikaliska färg, att det var en ung flicka, som talade. Vi ha ju kommit öfverens om att icke tala annat än franska, så länge vi äro på resa.

Den lilla, som skyndat fram emot taflorna och helt ogeneradt stannat framför mig, gjorde en rörelse af otålighet, men svarade icke. Jag vände mig om för att betrakta hennes följeslagerska, ty jag var öfvertygad om, att jag i så fall skulle fått se en gulblek, mager och pincenez-beväpnad guvernant, klädd i någon tråkig, gråaktig kostym och med raknade loekar slängande kring de tunna axlarna.

Däremot hvilade mina blickar med välbehag på det vackra barnet, hvilket likt en luftig älfva sväfvade hit och dit, med den naivaste, ytterligaste förtjusning målad i sitt ansikte.

— Nå Illy, sade hon slutligen, skola vi icke också resa till Grekland?

— Nej, svarade rösten af hennes följeslagerska, hvars åsyn jag alltjämt undvikit. Vi skola ju fara till Schweiz.

Barnets fråga hade gifvit mig en idé och med denna i hufvudet lämnade jag muséet. Jag beslöt att ännu samma dag resa till Grekland. Där, sade jag till mig själf, skall den rubbade jämvikten i mitt väsende återställas. Där skall jag på nytt vinna frid inom mig och kraft att åter blifva en verksam och nyttig medlem af samhället.

Jag skulle öfver Rosenheim, Inspruch, Trient, Verona och Padau begifva mig till Venedig och därifrån, om jag ville, i sällskap med kusin Leonore befunno sig på väg till Uppsala, där de ämnade kvardröja ett par veckor.

Den underrättelse gjorde mig nästan ursinnig. Jag ville icke för något pris i världen sammanträffa med denna fatala flicka, som satt sig i sinnet att beröfva mg friheten. Mitt beslut var ögonblickligen fattadt och redan samma dags afton befann jag mig ombord på ångaren Lennart Torstensson och på väg till kontinenten.

Efter en stormig resa öfver Östersjön landsteg jag i Lybeck och begaf mig därpå in i Tyskland. Och nu har jag i tre veckor flackat omkring här och där, nästan utan att komma ihåg, hvar jag varit eller hvad jag sett. Slutligen anlände jag till München. Och där hade jag ett äfventyr, som gjorde mig ännu olyckligare än jag redan förut var...

Fartyget saktade farten och gick in i hamnen vid Langenargen. Det var ödsligt och folktomt vid skeppsbron och några nya resande syntes icke till. Vi gingo en stund i land, men fartyget signalerade genast för afgång och snart voro vi åter ute på den vida vattenytan.

ANDRA KAPITLET.

En kärlek, som började i "Bavarias" hufvud.

Ferdinand tände en cigarr, satte sig på soffan utmed styrbords reling, i skydd för solen, och stirrade en stund ned framför sig på däcket, försjunken i drömmar. En frisk vind fläktade från sydost och sjöns yta gick i lätta vågor, hvilka dock voro allt för små för att inverka på fartygets lugna och säkra gång. Omsider lyfte Ferdinand sin panna, blåste askan af cigarren ut i sjön och började åter att berätta:

— Jag anlände till München, sade jag. Det var för fyra dagar sedan. Den granna stadens många sevärdheter utöfvade ringa dragningskraft på mig, men jag måste ju göra något för att fördrifva tiden och följaktligen vandrade jag mekaniskt omkring öfver allt. Jag besökte nationalmuséet vid Maximiliansstrasse, Ludvigs- och Théatinerkyrkorna, Sct Boniface pelarbarsilika, Glyptoteket och Ninakoken, det gamla och det nya. I det sist nämnda uppehöll jag mig länge i den "grekiska salen", hvilken du kanske känner till. Väggarna i densamma äro beklädda med en rik samling sköna utsikter från konstens och kulturens hemland, det gamla Grekland, öfver hvilka man förstått att sprida en i sanning hänförande, magisk dager. I rummet finnes nämligen en särskild takbyggnad, hvilken gör att platsen, där åskådaren befinner sig, är nästan mörk, under det att samtliga taflorna från ofvan öfverströmmas af ett ljus, hvilket ger de med stor talang använda praktfulla färgerna ett lif och en glöd, som bokstafligen äro förtrollande. Jag fördjupade mig i åsynen af dessa taflor och inom mig kände jag nu, för första gången på mycket länge, en känsla af frid och harmoni. Men på samma gång vaknade ånyo med fruktansvärd tydlighet medvetandet om mitt sjukliga inres tomhet, och tårarne trängde med våld fram under mina ögonlock. Dessa taflor talade till mig ett språk, sådant jag aldrig förr förnummit det. De verkade på mitt hjärta som en uppskakande botpredikan och jag kunde ännu ha stått i detta galleri och beundrat, drömt och hoppats.

Då stördes jag i mina fantasier af en frisk, klangfull barnröst, som på svenska utropade:

— Ack, Illy, så vackert, så förtjusande vackert!

— Du glömmer dig, Mia, svarade den tilltalade på franska, och jag slöt af röstens mjuka, musikaliska färg, att det var en ung flicka, som talade. Vi ha ju kommit öfverens om att icke tala annat än franska, så länge vi äro på resa.

Den lilla, som skyndat fram emot taflorna och helt ogeneradt stannat framför mig, gjorde en rörelse af otålighet, men svarade icke. Jag vände mig om för att betrakta hennes följeslagerska, ty jag var öfvertygad om, att jag i så fall skulle fått se en gulblek, mager och pincenez-beväpnad guvernant, klädd i någon tråkig, gråaktig kostym och med raknade loekar slängande kring de tunna axlarna.

Däremot hvilade mina blickar med välbehag på det vackra barnet, hvilket likt en luftig älfva sväfvade hit och dit, med den naivaste, ytterligaste förtjusning målad i sitt ansikte.

— Nå Illy, sade hon slutligen, skola vi icke också resa till Grekland?

— Nej, svarade rösten af hennes följeslagerska, hvars åsyn jag alltjämt undvikit. Vi skola ju fara till Schweiz.

Barnets fråga hade gifvit mig en idé och med denna i hufvudet lämnade jag muséet. Jag beslöt att ännu samma dag resa till Grekland. Där, sade jag till mig själf, skall den rubbade jämvikten i mitt väsende återställas. Där skall jag på nytt vinna frid inom mig och kraft att åter blifva en verksam och nyttig medlem af samhället.

Jag skulle öfver Rosenheim, Inspruch, Trient, Verona och Padau begifva mig till Venedig och därifrån, om jag ville, i sällskap med kusin Leonore befunno sig på väg till Uppsala, där de ämnade kvardröja ett par veckor.

Denna